

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Колієвського Романа Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини другої статті 117 Кодексу законів про працю України в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оптимізації трудових відносин“ від 1 липня 2022 року № 2352–ІХ

К и ї в
25 червня 2026 року
№ 164-2(II)/2026

Справа № 3-132/2026(295/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуєчий,
Водянніков Олександр Юрійович – доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Колієвського Романа Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини другої статті 117 Кодексу законів про працю України в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оптимізації трудових відносин“ від 1 липня 2022 року № 2352–ІХ (Відомості Верховної Ради України, 2022 р., № 31, ст. 248).

Заслухавши суддю-доповідача Водяннікова О.Ю. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Колієвський Роман Степанович (далі – Заявник) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/295 від 28 травня 2026 року) перевірити на відповідність

статті 8, частині третій статті 22, статті 43, статті 55 Конституції України (конституційність) окремий припис частини другої статті 117 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс) в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оптимізації трудових відносин“ від 1 липня 2022 року № 2352–ІХ (далі – Закон), а саме: „але не більш як за період, встановлений частиною першою цієї статті“.

Згідно з частиною другою статті 117 Кодексу в редакції Закону „при наявності спору про розміри належних звільненому працівникові сум роботодавець повинен сплатити зазначене в цій статті відшкодування у разі, якщо спір вирішено на користь працівника. Якщо спір вирішено на користь працівника частково, розмір відшкодування за час затримки визначає орган, який виносить рішення по суті спору, але не більш як за період, встановлений частиною першою цієї статті“, а частиною першою статті 117 Кодексу в редакції Закону встановлено період „не більш як за шість місяців“.

Аналогічних періодів будь-якої тривалості в редакції до внесення змін Законом статтею 117 Кодексу не встановлювалося. Заявник стверджує, що оспорюваний припис Кодексу в редакції Закону суперечить Конституції України, оскільки призводить „до порушення інтересів між працівником та роботодавцем на користь останнього фактично легалізуючи можливість тривалого невиконання судових рішень та зобов’язань роботодавця за межами шестимісячного строку. Воєнний стан не може бути виправданням для тотального обмеження, оскільки стаття 117 Кодексу законів про працю України стосується відповідальності за порушення, а не просто виплати заробітної плати“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У липні 2023 року Заявник звернувся до Шевченківського районного суду міста Львова з позовом, у якому просив стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю „АЛАН“ (далі – Товариство) невикористану йому заборгованість із заробітної плати, середній заробіток за час затримки розрахунку, компенсацію за невикористану відпустку, моральну шкоду. Позовні вимоги Заявник

обґрунтовував тим, що 12 квітня 2023 року його було звільнено з посади регіонального менеджера з продажу (ковбасні вироби) Товариства; на момент звернення до суду йому не було виплачено заробітну плату.

Шевченківський районний суд міста Львова рішенням від 23 квітня 2024 року позовні вимоги Заявника задовольнив частково, застосувавши статтю 117 Кодексу в редакції Закону ухвалив стягнути з Товариства на користь Заявника заробітну плату за час непроведення розрахунку при звільненні за шість місяців у сумі 230 841 грн.

Товариство оскаржило зазначене рішення Шевченківського районного суду міста Львова в апеляційному порядку, посилаючись, зокрема, на неповне з'ясування судом першої інстанції обставин, що мають значення для справи. Заявник рішення суду першої інстанції не оскаржував.

Львівський апеляційний суд постановою від 4 березня 2026 року апеляційну скаргу Товариства залишив без задоволення, а рішення Шевченківського районного суду міста Львова від 23 квітня 2024 року – без зміни. При цьому суд апеляційної інстанції зазначив, що апеляційна скарга не містить жодних розрахунків, які б спростовували розрахунки, наведені судом у мотивувальній частині оскаржуваного рішення, а лише містить вимогу про відмову Заявнику у задоволенні заявлених ним позовних вимог у повному обсязі.

Заявник твердить, що встановлене окремим приписом частини другої статті 117 Кодексу в редакції Закону обмеження – граничний шестимісячний строк виплати середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні – порушує гарантовані Конституцією України право на заробітну плату (частина четверта статті 43), право на судовий захист (стаття 55), принцип верховенства права (стаття 8).

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований

в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Згідно з Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (абзац перший, пункт 1 частини першої статті 77).

Для виконання вимоги вичерпання всіх національних засобів юридичного захисту особи мають дотримуватися встановлених національним правом правил і процедур оскарження судових рішень; їх недотримання зумовлює ризик невиконання вимоги, визначеної пунктом 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Постанову Львівського апеляційного суду від 4 березня 2026 року не можна вважати остаточним судовим рішенням у справі Заявника в розумінні вимог пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“; апеляційний суд у резолютивній частині цієї постанови вказав на можливість її оскарження у касаційному порядку у спосіб подання касаційної скарги безпосередньо до суду касаційної інстанції протягом тридцяти днів з дня створення повного тексту постанови.

У матеріалах конституційної скарги та Єдиному державному реєстрі судових рішень немає інформації про ухвалення Верховним Судом у порядку касаційного перегляду остаточного судового рішення у справі Заявника, що дає підстави для висновку, що Заявник не вичерпав усіх національних засобів юридичного захисту.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з

пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Колієвського Романа Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини другої статті 117 Кодексу законів про працю України в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оптимізації трудових відносин“ від 1 липня 2022 року № 2352–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**